

Vlaams
Parlement

vergadering **C70**
zittingsjaar 2019-2020

Woordelijk Verslag

Commissievergadering

Commissie voor Brussel en de Vlaamse Rand en
Dierenwelzijn

van 8 januari 2020

INHOUD

VRAAG OM UITLEG van Annabel Tavernier aan Benjamin Dalle, Vlaams minister van Brussel, Jeugd en Media, over de rusthuizen in het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest – 633 (2019-2020)	3
VRAAG OM UITLEG van Klaas Sloomans aan Ben Weyts, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Onderwijs, Sport, Dierenwelzijn en Vlaamse Rand, over de bezorgdheden tijdens het burgemeestersoverleg Toekomstforum Halle-Vilvoorde – 575 (2019-2020)	7
VRAAG OM UITLEG van Ludwig Vandenhove aan Ben Weyts, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Onderwijs, Sport, Dierenwelzijn en Vlaamse Rand, over dierenwelzijn in kalkoenkwekerijen – 712 (2019-2020)	11

VRAAG OM UITLEG van Annabel Tavernier aan Benjamin Dalle, Vlaams minister van Brussel, Jeugd en Media, over de rusthuizen in het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest – 633 (2019-2020)

Voorzitter: de heer Karl Vanlouwe

De voorzitter: Ik wil alle commissieleden mijn beste wensen overmaken.

Mevrouw Tavernier heeft het woord.

Annabel Tavernier (N-VA): Dank u wel, voorzitter.

Minister, eind 2018 werd in het Brussels Parlement een ordonnantie goedgekeurd die ervoor moet zorgen dat 49 eentalige unicommunautaire rusthuizen met een vergunning van de Franse Gemeenschapscommissie (COCOF) gelijkgesteld konden worden met een GGC-vergunning (Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie). Die erkenning gebeurt echter niet automatisch.

De N-VA, zowel in het Vlaams als in het Brussels Parlement, heeft in het verleden herhaaldelijk haar bezorgdheid geuit over de effectieve tweetaligheid van deze rusthuizen. Als antwoord op een vraag om uitleg die de N-VA-fractie in mei 2017 stelde in het Brussels Parlement, kreeg de fractie een tabel met een overzicht van de stand van zaken in de 49 overgehevelde instellingen voor bejaarden die werden onderworpen aan een inspectie. Daaruit bleek dat in 46 van de 49 overgehevelde instellingen voor bejaarden inbreuken op de taalvereisten werden vastgesteld. Met andere woorden: slechts 3 van de 49 overgehevelde rusthuizen zou effectief tweetalig zijn. Minister, als we willen dat Brussel aantrekkelijk blijft voor Vlamingen, dan is het van belang dat ook hier correcte en Nederlandstalige zorg verleend kan worden.

Ik had ook graag nog het volgende aangekaart. Meer recent, in november 2019, verscheen een artikel in BRUZZ waarin wordt gesteld dat de bezettingsgraad in de Brusselse rusthuizen daalt. Ook in de Vlaamse rusthuizen in het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest blijkt het niet eenvoudig te zijn om alle bedden gevuld te krijgen. De Vlaamse overheid heeft daarop gereageerd door geen bijkomende rusthuizen meer te erkennen in Brussel, om geen overaanbod te creëren met publieke middelen.

– Els Ampe treedt als voorzitter op.

Vanuit deze achtergrond heb ik de volgende vragen, minister.

Hoeveel van deze 49 overgehevelde rusthuizen werden tot op heden erkend door de GGC?

U hebt een raadgevende stem in het Verenigd College van de GGC. Daarom had ik graag geweten welk standpunt u daar zult innemen met betrekking tot de erkenning van deze overgedragen rusthuizen en de effectieve tweetaligheid ervan.

Hoe zult u ervoor zorgen dat het Franstalige aanbod in Brussel niet nog meer de bovenhand neemt nu de Vlaamse overheid beslist heeft om geen extra rusthuizen meer te erkennen in Brussel?

Ik dank u voor uw antwoorden.

De voorzitter: Minister Dalle heeft het woord.

Minister Benjamin Dalle: Collega Tavernier, bedankt voor de vraag en mijn allerbeste wensen voor het nieuwe jaar, een jaar vol uitdagingen, ook voor Brussel en voor deze commissie. Ik kijk ernaar uit om ook dit jaar goed met jullie samen

te werken, want de uitdagingen, zeker voor onze hoofdstad, zijn absoluut belangrijk.

Ik kan als volgt antwoorden op uw vraag. U weet dat er bij de zesde staats-hervorming een artikel is opgenomen in de Bijzondere Financieringswet, artikel 48/1, §1, waarin een bijzondere bepaling stond over de financiering van dit soort instellingen: rusthuizen, maar ook breder, zorginstellingen. Daarin was voorzien dat er, wanneer er een inkanteling was van Franstalige of Nederlandstalige rusthuizen in het systeem van de GGC, maar ook vice versa, een aanpassing kon zijn aan de zogenaamde 'sokkel' overgangsfinitiering in de Financieringswet.

Uiteraard is het zo dat een instelling altijd de vrijheid heeft om de keuze te maken voor een eentalig Nederlandstalig of Franstalig systeem, dan wel voor het tweetalige systeem van de GGC – de restcategorie als het ware. Specifiek in het kader van de staats-hervorming was daar een systeem van financiering voor voorzien.

En inderdaad, de COCOF en de GGC hebben ter zake een protocolakkoord afgesloten op 20 november 2014. In de periode 2015-2016 zijn er inderdaad 49 Frans-talige rusthuizen en bijhorende middelen overgeheveld van de Franse Gemeen-schapscommissie in Brussel naar de GGC.

Het protocolakkoord voorzag ook in een overgangsperiode die de continuïteit waarborgde en de organisatie in staat moest stellen om aan de bepalingen inzake de tweetalige communicatie te voldoen. Door de ordonnantie van 6 december 2018 houdende wijziging van de ordonnantie van 24 april 2008 betreffende voor-zieningen voor opvang of huisvesting van bejaarde personen, werden de oorspron-kelijke Franstalige rusthuizen definitief onderworpen aan de regelgeving van de GGC. Er is ook een besluit aangenomen door het college van de GGC op 23 mei 2019 waarbij die erkenning is gerealiseerd. Uit de informatie waarover ik beschik, blijkt dat er sinds 2019 geen rusthuizen gesloten zijn.

Ik deel natuurlijk uw bezorgdheid over de tweetaligheid van de bicommunautaire sector. Het is vanzelfsprekend dat zorgbehoevende mensen, ook oudere mensen, in woonzorgcentra – in Brussel noemt men dat nog rusthuizen – recht hebben op de beste kwaliteitsvolle zorg. Kwaliteit, dat houdt ook zorg in de eigen taal in. In de hoofdstad betekent dat in het Frans of in het Nederlands wanneer men behoort tot de GGC.

Ik stel samen met u vast dat dat soms nog – ik druk mij voorzichtig uit – imperfect is. Die zorg, die deel ik natuurlijk. In de voorbije jaren hebben we ook al concrete acties ondernomen. De GGC heeft dat gedaan en de Vlaamse Gemeenschap heeft dat zoveel mogelijk ondersteund met het lanceren en coördineren van functionele taallessen voor het verzorgend personeel van de rusthuizen op locatie, de organisatie van conversatietafels, de dagen van het Nederlands en andere Open Kansen, en ook op vraag van een aantal Brusselse rusthuizen het testen van het taalniveau van de werknemers en hen oriënteren naar de gepaste cursus NT2 via het Huis van het Nederlands in Brussel, dat daarvoor van de GGC ook middelen krijgt, wat absoluut te appreciëren is.

In mijn eerste gesprekken met GGC-collegeleden heb ik uiteraard mijn bezorgdheid over de tweetaligheid uitgedrukt. Ik kan u bevestigen dat die zorg begrepen en gedeeld wordt. Ze verdient en krijgt de nodige aandacht. Door de krapte van het personeel is dat natuurlijk een bijzonder grote uitdaging. Dat is zo in de rusthuizen, maar dat is zeker ook zo in andere zorginstellingen. Ik denk aan de Brusselse tweetalige ziekenhuizen. Het is dus zeker niet zomaar kwade wil. Het gaat ook over een probleem van de arbeidsmarkt. Dat is iets waar we samen met de GGC en overigens ook samen met Actiris, het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest en VDAB op moeten toezien. Met het Huis van het Nederlands hebben we een sterk element.

De GGC-administratie heeft mij bevestigd en verzekerd dat die inspectiediensten ook toezien op het bicommunautaire karakter en de correcte tweetaligheid. Voor de volledigheid, de bepaling van de tweetaligheid van de GGC-rusthuizen is opgenomen in het besluit van 3 december 2009 betreffende de erkenningsnormen. In artikel 3 lezen we zeer terecht dat de opvang en de behandeling van de bejaarde persoon in het Nederlands of in het Frans moet gebeuren naargelang van zijn taalkeuze, en dat daartoe alle documenten waartoe luidens dit besluit de bejaarde persoon toegang heeft, in het Nederlands of in het Frans moeten worden opgesteld naargelang van zijn taalkeuze. De controle op de naleving van de bepalingen behoort sinds 1 januari 2019 tot de taken van Iriscare.

Ik wil even verhelderen dat er geen afzonderlijke beslissing is genomen ten aanzien van Brussel. De Vlaamse minister van Welzijn heeft in 2014 – dat was toen Jo Vandeuren – de bewuste keuze gemaakt om niet mee te stappen in dat verhaal van bicommunautarisering. In het Frans hebben ze gesproken over 'le basculement' van Franstalige instellingen van de GGC. De Vlaamse Gemeenschap heeft die keuze niet gemaakt, maar heeft ervoor geopteerd om die eentalige sector, die in de praktijk uiteraard meertalig is, te blijven versterken en ondersteunen en niet mee te stappen in dat verhaal. Uiteraard worden de met de zesde staatshervorming overgedragen voorzieningen sindsdien door de Vlaamse Gemeenschap gefinancierd. Er is overigens ook een sterke uitbreiding gebeurd.

De beslissing om geen bijkomende Vlaamse residentiële ouderenvoorzieningen te erkennen in het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest – dat is het punt dat ik daarnet maakte – past in een algemene opschorting van de Vlaamse uitbreidingscapaciteit. Er is dus geen specifieke beslissing ten aanzien van Brussel. Het is een algemene beslissing ten aanzien van Vlaanderen, daar inbegrepen Brussel, om momenteel geen vergunningen meer te verstrekken voor nieuwe capaciteit omdat we hebben vastgesteld dat de capaciteitsproblemen die misschien in een aantal andere sectoren van het welzijnsbeleid zeer acuut zijn, dat niet zijn of toch veel minder in het kader van de residentiële ouderenzorg.

Ik heb vastgesteld dat de GGC op 21 juni 2017 ook een moratorium van het aantal bedden voor bepaalde voorzieningen voor de opvang of de huisvesting van bejaarde personen heeft ingesteld. De GGC heeft zich ingeschakeld voor de idee van een moratorium, waardoor de verhouding tussen de Nederlandstalige, Franstalige en tweetalige voorzieningen niet is gewijzigd. De vrees die in dit verband is uitgedrukt, is volgens mij dan ook niet nodig.

De komende maanden zal ik tijdens de gesprekken met het Verenigd College van de GGC en met de Vlaamse Regering de afstemming van de programmering van het zorg- en welzijnsaanbod in het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest op elkaars aanbod blijven bepleiten. Uiteraard blijf ik het Huis van het Nederlands in Brussel ondersteunen in de opdracht het opstellen, uitvoeren en opvolgen van een taalbeleidsplan te begeleiden en in de opdracht taalacties op maat van de Brusselse organisaties te ontwikkelen. Dit omvat uiteraard het personeel van de rusthuizen.

De voorzitter: Mevrouw Tavernier heeft het woord.

Annabel Tavernier (N-VA): Minister, ik dank u voor uw antwoord, maar ik heb nog een aantal opmerkingen.

Indien ik het goed heb begrepen, hebben die 49 overgehevelde rusthuizen nu juridisch en in de praktijk een vergunning van de GGC gekregen. Dat lijkt me onwettig en problematisch, want veel rusthuizen zijn niet tweetalig. U hebt zelf vermeld dat de praktijk dit aantoont.

De N-VA-fractie is van mening dat er pas sprake kan zijn van een erkenning door de GGC indien de instelling in feite echt tweetalig is, niet enkel op papier maar ook

in de praktijk. Ik reken er dan ook op dat u er vanuit uw brugfunctie streng over zult waken dat de zogenaamde bicommunautaire rusthuizen ook effectief tweetalige zorg aanbieden. De Vlaamse Brusselaar heeft recht op zorg in de eigen moedertaal. De zorgverstrekking is een fundamentele dienstverlening en goede communicatie is hierbij letterlijk van levensbelang.

Concreet zou ik nog graag van u weten of u op bijkomende inspecties zult aandringen om te controleren of er sprake is van taalinbreuken. Welke concrete acties zult u nog ondernemen om de tweetaligheid van de rusthuizen op het terrein te verbeteren?

De voorzitter: De heer Laeremans heeft het woord.

Jan Laeremans (Vlaams Belang): Voorzitter, ik heb gisteren een vraag om uitleg over de ziekenhuissector in Brussel en in de Vlaamse Rand gesteld. Het ging dan onder meer om de nieuwe netwerken en zo, maar een van de belangrijke zaken is de bicommunautaire sector. Voor de ziekenhuissector zijn daar strenge voorwaarden aan verbonden. Die tweetalige ziekenhuizen moeten niet enkel tweetalig zijn in hun dienstverlening, maar ook hun personeel moet tweetalig zijn. Er zijn normen voor de aanwerving van personeel. Zo moet 25 procent van het personeel Nederlandstalig zijn en op leidinggevend niveau wordt dat al 50 procent.

Hoe zit het in die rusthuizen? Worden daar dezelfde criteria als in de ziekenhuissector gebruikt? Dit betekent dat niet enkel de dienstverlening, maar ook het personeel tweetalig moet zijn. Dat maakt een groot verschil. Het kan dan niet worden opgelost door ergens iemand in een kelder te vinden die een beetje Nederlands spreekt. In de ziekenhuissector kan dat niet.

Minister Beke heeft gisteren gesproken over een klachtensysteem voor de mensen die niet tevreden zijn met het gebrek aan Nederlandstalige dienstverlening. Er is het Vlaams Meldpunt Taalklachten in Brusselse ziekenhuizen. Ik zal de cijfers voor de voorbije jaren opvragen. Ik weet niet hoe lang dat meldpunt al bestaat. De vraag is of voor deze sector ook een dergelijk meldpunt bestaat. Dat zou, naar analogie met de ziekenhuizen, best worden gecombineerd, zodat iemand op zijn minst een klacht kan indienen. Wat nadien met die klachten gebeurt, is een heel ander verhaal. Daar maak ik me in Brussel niet te veel illusies in, maar ik zou willen weten hoe het zit.

De voorzitter: Minister Dalle heeft het woord.

Minister Benjamin Dalle: Ik dank u voor de bijkomende vragen. Ik ga eerst in op het laatste punt. Ik heb geen melding gekregen van klachten over de Nederlandstalige dienstverlening in tweetalige rusthuizen via het Vlaams meldpunt. Dat kan daar ook voor worden aangesproken. Op dat vlak zijn er vandaag dus geen klachten, maar dat betekent natuurlijk niet dat er geen problemen zouden zijn. Het betekent alleen dat men vandaag de weg niet vindt om die klachten in te dienen.

Wat de vraag van collega Tavernier betreft, om toe te zien op de naleving van de tweetaligheid en op de inspecties, kan ik de bezorgdheid uiten die hier naar voren wordt gebracht, en ik deel uiteraard die bezorgdheid. Maar op zich is het toezicht op de GGC – in tegenstelling tot de Vlaamse Gemeenschapscommissie (VGC) – natuurlijk niet mijn bevoegdheid; dat is de bevoegdheid van het GGC-college, waar uiteraard ook twee Nederlandstalige collega's in zetelen, zoals u weet.

Het is in eerste instantie dan ook aan hen om er ten eerste voor te zorgen dat hun wetgeving via hun ordonnanties, hun besluiten en hun reglementering aangepast is. Ten tweede moeten ze ervoor zorgen dat die wetgeving en reglementering ook wordt nageleefd. Ik heb daar geen toezichthoudende rol in, maar ik kan natuurlijk wel onze zorgen uiten, en ik zal dat ook blijven doen. Want ik denk dat deze kwestie zeer

belangrijk is. Het gaat hier over zorgbehoevende mensen en zwakke mensen – mevrouw Tavernier verwees er al heel terecht naar. Dienstverlening in de eigen taal is absoluut noodzakelijk, en in Brussel is dat het Frans en het Nederlands – het gaat om een bicommunautaire sector. Ik zal dat ook blijven steunen.

De voorzitter: Mevrouw Tavernier heeft het woord.

Annabel Tavernier (N-VA): Ik dank de minister voor zijn antwoord.

De voorzitter: De vraag om uitleg is afgehandeld.

VRAAG OM UITLEG van Klaas Sloomans aan Ben Weyts, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Onderwijs, Sport, Dierenwelzijn en Vlaamse Rand, over de bezorgdheden tijdens het burgemeestersoverleg Toekomstforum Halle-Vilvoorde – 575 (2019-2020)

Voorzitter: mevrouw Els Ampe

De voorzitter: De heer Sloomans heeft het woord.

Klaas Sloomans (Vlaams Belang): Ik wens de minister eerst en vooral een inspirerend en daadkrachtig 2020 toe. Die daadkracht zal meer dan ooit nodig zijn, dat bewijst ook de vraag die hier voorligt.

Ik weet niet of u tussen de kerstkaartjes door soms eens uw brievenbus opent, minister, maar onlangs moet daar een serieus epistel tussen hebben gezeten. Mocht u dat nog niet hebben bekeken, dan hebben wij het alvast voor u doorgenomen.

De burgemeesters van Halle-Vilvoorde hebben u namelijk geen kerstkaart maar een serieuze brandbrief toegestuurd, waarin zij het beleid van de Vlaamse Rand niet alleen fors bekritisieren, maar eigenlijk, om het cru te zeggen, met de grond gelijkmaken.

Ik citeer uit de brief, om u van die taak te ontheffen. Dan moet u zich daar niet om bekommeren. "De burgemeesters zijn bijzonder teleurgesteld dat er voor Halle-Vilvoorde zo weinig aandacht is en bijzonder ontevreden over de weinige middelen voor de grootstedelijke en specifieke problematieken."

U hoort het goed, minister. Ze zijn bijzonder teleurgesteld, en bijzonder ontevreden. Dat zijn twee negatieve termen die eigenlijk nog een bijkomend adjectief nodig hadden om het te versterken. En dat komt dan nog van uw eigen partijgenoten, en zelfs van iemand die tot voor kort deel uitmaakte van deze commissie, en die toch ook lid is van uw partij. Ik heb het dan over de burgemeester van Dilbeek, Willy Segers. Het moet dus behoorlijk diep zitten.

Het is dezelfde kritiek die wij hier enkele weken geleden formuleerden. Die was dan blijkbaar toch niet zo idioot of apocalyptisch – zoals u het toen zelf omschreef – als u ons wilde doen geloven. In de brief wordt het Randfonds, waarmee u zich toch stoer op de borst klopt, dan ook omschreven als totaal onvoldoende. Ik citeer opnieuw: "Het instellen van een 'Vlaams Randfonds' is (...) slechts een zeer kleine stap. Als we de budgetten voor onze centrumregio afzetten tegenover de budgetten die naar andere regio's zoals Limburg, Antwerpen en de zgn. Dendergemeenten gaan, breken onze klompen helemaal. De geobjectiveerde argumentatie van Toekomstforum heeft duidelijk niet geleid tot een gepast beleid en meer correct budget voor de regio."

Ik weet niet, minister, of u weet hoe een alarmsignaal klinkt, maar ik zal u een advies geven: dit is er een. U weet dat de gemeenten in de Rand vandaag per

inwoner gemiddeld 201 euro krijgen via het Gemeentefonds. Voor andere steden en gemeenten, zeker voor de centrumsteden, is dat een veelvoud. Zo is een inwoner van Sint-Niklaas 488 euro waard, een van Turnhout 424 euro en een van Brugge 643 euro, een Antwerpenaar 1321 euro en een Gentenaar is zelfs 1333 euro waard.

Minister, ik herinner mij dat u onlangs in deze commissie zei dat ik het allemaal niet zo goed snap omdat ik nieuw ben in de politiek. Zo'n herziening van de verdeelsleutel van het Gemeentefonds is een domme strategie, zei u. Maar blijkbaar zijn we dan toch niet zo'n ongelooflijk grote dommeriken, want uw eigen partijgenoot en burgemeester van Sint-Pieters-Leeuw, Luc Deconinck, die nota bene jarenlang voorzitter was van vzw 'de Rand', van de Vlaamse Maatschappij voor Sociaal Wonen en van het Halle-Vilvoorde Komitee, die dus toch met enig gezag spreekt, zegt krek hetzelfde op RINGtv. Ofwel is hij ook een domme strateeg, dat kan ook natuurlijk. We horen het dadelijk.

Minister, stel dat we uitgaan van uw politieke strategie, van de speltheorie, waarbij u zegt dat als je iets ontnemt van een ander dat nooit zal worden aanvaard omdat dat minder is voor hem en dat je dat dan oplost met een apart fonds. Om gewoon op gelijke voet te komen met de dertien centrumsteden, is er nood aan een vervijftigvoudiging van dat Randfonds. Als je dat berekent per inwoner, en dat zegt genoeg, komt er met die 4 miljoen euro per jaar 9 euro per jaar per inwoner in de Rand bij. In onze eigen gemeente, Beersel, wordt een woonzorgcentrum gebouwd. Dat gaat in de loop van de legislatuur ongeveer 20 miljoen euro kosten. Het volledige budget van het Randfonds zou daarvoor kunnen dienen. Het Randfonds is niet genoeg om één school, om één woonzorgcentrum te kunnen bouwen. We moeten ons hier tevreden stellen met een peulschil. Ik weet niet of u het verhaal kent van de dertig zilverlingen. Dit is er wel een voorbeeld van.

Minister, een bijkomend element is de communicatie met de negentien randgemeenten. In de tekst van de burgemeesters wordt aangegeven dat er nog niet de minste duidelijkheid bestaat over hoe de middelen van het Randfonds zullen worden toegewezen, en welke criteria daarbij zullen worden gehanteerd. Het is hier natuurlijk niet de gemeenteraad van Beersel, maar toen ik onlangs op de gemeenteraad van Beersel, dat toch een van die negentien gemeenten is, vroeg aan het college of het in het kader van het Randfonds een dossier aan het voorbereiden was, hoorden zij het in Keulen donderen. Dus niet alleen budgettair en niet alleen beleidsmatig maar ook op het vlak van de communicatie loopt daar het een en ander mis. Dat blijkt ook uit de brief die aan u werd gericht door het Toekomstforum.

Minister, bent u aan tafel gaan zitten met de burgemeesters van het Toekomstforum? Zo ja, in welke mate zult u tegemoetkomen aan hun eisen, aan hun smeekbede, om het in hun woorden te zeggen?

Welke concrete criteria zullen er nu worden aangewend bij de toewijzing van de middelen van het Randfonds? Daar hebben we nu nog altijd geen antwoord op gekregen. Hoe verlopen de aanvraagmodaliteiten? Men weet nog altijd niet hoe men een dergelijke aanvraag moet doen. Gaat er een briefwisseling met die gemeentebesturen zijn? Zo ja, wanneer?

Hoe denkt u met de voorziene middelen uw ambities waar te maken? In uw beleidsplan stelde u dat u met die 4 miljoen euro recurrent de ambitie hebt om de zorgvoorzieningen aan te pakken, de kinderopvang, de onderwijsondersteuning, het Nederlandstalig karakter en de noordelijke en zuidelijke Kanaalzone. Hoe denkt u met die weinige middelen die ambities in de praktijk om te zetten?

Bent u bereid om op termijn, in de loop van de legislatuur, de historische scheeftrekking van het Gemeentefonds te heronderhandelen, of op zijn minst het

Randfonds de nodige kracht te geven door het bij een begrotingswijziging fors bij te spekken?

De voorzitter: Minister Weyts heeft het woord.

Minister Ben Weyts: Dank u wel, mijnheer Sloomans. Ik retourneer graag de nieuwjaarswensen. Ik wens u veel ijver, enthousiasme, nuchterheid, een correcte inschatting en optimisme toe.

Ik heb een gesprek gehad met de mensen van het forum, waaruit bleek dat er toch sprake was van een enigszins eigenzinnige communicatie en dat verschillende mensen – die u trouwens vernoemt en mee in de saus probeert te trekken – niet op de hoogte waren van enige communicatie. Ze wilden toch benadrukken dat een en ander vooral begrepen diende te worden als een sterke steun voor het Vlaamse Randbeleid zoals vervat in de beleidsnota en in het regeerakkoord. Dat moest de correcte interpretatie zijn van wat naar buiten werd gebracht. Dat apprecieer ik vanzelfsprekend uitermate, want ik denk dat het toch niet echt past om uitgerekend deze Vlaamse Regering te verwijten dat ze bijzonder weinig aandacht zou hebben voor de Vlaamse Rand en bij uitbreiding voor Halle-Vilvoorde. Zo'n stelling vind ik toch wel de wereld op zijn kop zetten.

Ik denk dat de gemeenten uit de Vlaamse Rand en uit Halle-Vilvoorde in het verleden nog nooit zoveel middelen hebben gekregen als onder deze regering. Niet alleen is er het Vlaamse Randfonds, dat 20 miljoen euro – toch een relevant bedrag – voorziet voor deze regeerperiode, er komt ook een justitiehuis ter waarde van 5 miljoen euro en de 35 gemeenten van het arrondissement krijgen bijkomende financiële ademruimte via de responsabiliseringsbijdrage en de middelen om hun open ruimte te beschermen. Daarnaast krijgen Halle, Dilbeek en Vilvoorde 3,5 miljoen euro om met de grootstedelijke effecten om te gaan.

Ik zet de middelen even op een rijtje: 20 miljoen euro voor het Vlaamse Randfonds; 32,3 miljoen euro voor de responsabiliseringsbijdrage; 41,7 miljoen euro voor de financieringslijn Open ruimte; 14 miljoen euro voor de financieringslijn Grootstedelijke problematiek. Voor Dilbeek, Halle en Vilvoorde komt er een justitiehuis ter waarde van 5 miljoen euro, wat een specifieke eis was van ons allemaal en ook van het Toekomstforum. Daarnaast zullen er ook extra middelen gaan naar de onderwijscapaciteitsuitbreiding in Halle-Vilvoorde. Geloof me vrij: de minister van Onderwijs is onze zaak ook genegen.

Dat wil dus zeggen, abstractie makend van de onderwijscapaciteitsmiddelen, dat we hier spreken over een budgettair plaatje van minstens 113 miljoen euro extra voor het beleid in het arrondissement Halle-Vilvoorde, en dat in budgettair allesbehalve eenvoudige tijden. Overal wordt er geklaagd over besparingen. Hier krijgen we er 113 miljoen euro bij. Hier wordt niet gediscussieerd over besparingen maar over – in uwen hoofde – al te beperkte budgetstijgingen. Het is toch vrij comfortabel om daarover te kunnen discussiëren.

Zijn die middelen voldoende om alle uitdagingen adequaat aan te gaan? Ongetwijfeld niet. Daarvoor zijn ongelimiteerde middelen nodig. Maar ik denk dat we minstens de eerlijkheid aan de dag moeten leggen om te erkennen dat dit een forse stap is in de richting van een correcte financiering van onze regio. Er wordt verwezen naar anderen, maar ik maak geen rekening op grond van afgunst. Als mijn buur extra middelen krijgt, dan maakt dat mij niet verdrietig. De vreugde van mijn buur is niet mijn verdriet. Ook het omgekeerde niet, mag ik hopen. Die rekening maak ik zelfs niet. Als je dan toch de rekening wilt maken op het vlak van extra budget, dan denk ik dat we er met die 113 miljoen euro niet bepaald bekaaid van afkomen. Het staat u vrij om die rekenkundige oefening te maken, maar dat is dan enkel nog maar het budgettaire plaatje.

Als we bekijken wat dat Vlaams regeerakkoord inhoudelijk betekent voor de Vlaamse Rand, ook dan denk ik dat onze regio er niet bepaald bekaaid van afkomt, met de absolute focus op de kennis van het Nederlands, een krachtiger inburgeringsverhaal, rechten en plichten, ook voor nieuwkomers, aandacht voor de groene en open ruimte. Ik denk dat dat allemaal zaken zijn die geschreven zijn op het lijf van de Vlaamse Rand. Dus ik denk dat we een sterke basis hebben om ook ten voordele van de Vlaamse Rand en bij uitbreiding van Halle-Vilvoorde een sterk Vlaams beleid te kunnen voeren.

De voorzitter: De heer Slootmans heeft het woord.

Klaas Slootmans (Vlaams Belang): Minister, ik heb enkele vragen gesteld die u niet hebt beantwoord, onder andere over welke criteria er zouden worden aangewend en welke de aanvraagmodaliteiten zijn. Op de vraag of die historische scheeftrekking zal worden heronderhandeld, begrijp ik dat u zegt dat de vreugde van uw buur niet uw verdriet is. Oké, maar dat is het garanderen van een status quo. 'Als we dat Gemeentefonds moeten heronderhandelen, dan zullen we iets anders moeten afgeven. Weet u wat? We houden het gewoon zoals het is.' Dat is eigenlijk zeggen: we behouden de status quo, de scheeftrekking is er nu eenmaal, jongens, leg er u alstublieft bij neer.

Minister, ik heb ook begrepen dat u geen bijkomende middelen uittrekt voor het Randfonds. Het is net of ik hier informatie te berde breng die niet is gestaafd, maar de brief is wel degelijk ondertekend door uw eigen burgemeesters. Ik heb die hier bij: "Aan de heer Ben Weyts, (...) bevoegd voor Onderwijs " enzovoort. "Hoogachtend, Dagelijks bureau Toekomstforum, Koen Van Elsen (...), Luc Deconinck (...), Irina De Knop (...), Walter Vansteenkiste (...), Steven Van Linthout (...), Hans Bonte (...), Willy Segers".

Op RINGtv heeft Luc Deconinck in de meest duidelijke bewoordingen aangegeven wat ik hier juist ook heb gezegd, namelijk zijn bezorgdheden in het kader van het Randfonds en het gegeven dat het alarmsignaal van het Toekomstforum niet is gehoord. Nu wordt dat hier afgedaan alsof die mensen niet goed begrepen zijn. Die mensen hebben dat letterlijk gezegd op de televisie. Hoe kunt u ons hier dus komen vertellen dat die mensen niet goed begrepen zijn of dat hun communicatie niet goed is veruitwendigd in de brief? Ze hebben het zelf gezegd op een regionale omroep.

De voorzitter: Mevrouw De Coninck heeft het woord.

Inez De Coninck (N-VA): Minister, ik wil even aansluiten bij deze vraag om uitleg. We hebben het debat al enkele keren gevoerd, ook tijdens de begrotingsbesprekingen. Het is inderdaad een bizar debat. In alle andere bevoegdheden gaat het over besparingen die de Vlaamse overheid moet doorvoeren en hier wordt het budget verhoogd met 60 procent. De discussie gaat over: het is niet genoeg en de problemen gaan nog verergeren en weet ik veel wat voor apocalyptische toestanden er dan worden geschetst.

Inderdaad, de brief waar u naar verwijst, heb ik ook, mijnheer Slootmans. Ik heb ook nog andere documenten voor u van het Toekomstforum, waaruit ik kan citeren. Die brief was een eerste reactie op het regeerakkoord. Wat was het standpunt van het Toekomstforum? De nadruk werd enorm gelegd op de erkenning als centrumregio. De minister heeft hier uitgelegd dat dat niet is binnengehaald. Je kunt niet alles binnenhalen. Die brief was daarop een reactie.

Ik heb hier een verslag van een vergadering van 23 oktober. Die brief is van daarvoor, het regeerakkoord is van eind september. In dat verslag staat: brief aan minister Ben Weyts met vraag tot overleg. Er is in de stuurgroep wel reactie op de toon van de brief vanwege te veel nadruk op de teleurstelling. Dat staat zwart op wit in het verslag van de stuurgroep van het Toekomstforum.

Ondertussen zijn er al vergaderingen geweest op 23 oktober, in november en ook in december. De toon op die vergaderingen – u zit daar niet bij, maar ik kan het u gerust zeggen – is dat we heel blij zijn dat er eindelijk zoveel wordt gedaan voor onze regio. Het feit dat u verwijst naar het Toekomstforum bewijst dat het werkt, dat het erkend wordt in hoofde van de gebiedsgerichte werking.

Iedereen gebruikt de naam Toekomstforum. Er zijn verschillende werkgroepen binnen dat Toekomstforum zoals Zorg en welzijn, Onderwijs, Integratie, veiligheid, en de werkgroepen zijn al concreet aan het denken over projecten die ze zouden kunnen doen met de middelen die we van de Vlaamse Regering krijgen. De minister heeft ook al gezegd dat het Toekomstforum bij de besluitvorming zal worden betrokken. De sfeer in het Toekomstforum is dus helemaal anders dan wat u hier beweert. U mag ervan uitgaan dat wat ik zeg correct is, want ik heb er al bij gezeten en u niet.

Mijnheer Slootmans, ik heb u nog geen enkel ander voorstel horen doen. Waar wilt u die middelen dan wel inzetten? Het gaat om 4 miljoen euro per jaar en om 20 miljoen euro voor de legislatuur. Dat is niet genoeg, maar waar wilt u dat geld inzetten? Denkt u aan onderwijs, taal, zorg of wonen? Hoeveel wilt u waar concreet inzetten? Dat is een nuancering van de door u geciteerde brief, die ondertussen al van begin oktober 2019 dateert. Sindsdien wordt een heel andere toon aangeslagen. We zijn effectief heel dankbaar met de bijkomende middelen die onze regio krijgt.

De voorzitter: Minister Weyts heeft het woord.

Minister Ben Weyts: Mijnheer Slootmans, dat bedrag van 113 miljoen euro is, voor alle duidelijkheid, een minimum. Gelet op mijn nieuwjaarswensen, kunnen we enkel vooruitkijken. Daar zal nog heel wat bijkomen. Ik ben nog niet specifiek nagegaan wat via de andere beleidsdomeinen de Vlaamse Rand specifiek ten goede zal komen, maar we kunnen ons nu al verheugen in een bijkomende budgettaire impuls van 113 miljoen euro.

Wat de besteding van het Vlaamse Randfonds betreft, wil ik vooral op periodieke basis werken op het vlak van prioritaire thema's. Ik heb al enkele afspraken over de toekomst gemaakt. We zullen een prioritair thema vastleggen en verder thematisch werken met betrekking tot dat thema. We werken ook in functie van het evenement 'Stand van de Rand'. Op dat ogenblik zullen we voor het congres een toelichting over dat thema uitwerken. We zullen ons niet enkel beperken tot een status quaestionis, maar onmiddellijk ook concrete maatregelen naar voren schuiven waarvoor we middelen kunnen putten uit het Vlaamse Randfonds. Dat is de aanpak die ik voor ogen heb.

De voorzitter: De heer Slootmans heeft het woord.

Klaas Slootmans (Vlaams Belang): Voorzitter, ik zal het hierbij laten.

De voorzitter: De vraag om uitleg is afgehandeld.

VRAAG OM UITLEG van Ludwig Vandenhove aan Ben Weyts, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Onderwijs, Sport, Dierenwelzijn en Vlaamse Rand, over dierenwelzijn in kalkoenkwekerijen – 712 (2019-2020)

Voorzitter: mevrouw Els Ampe

De voorzitter: De heer Vandenhove heeft het woord.

Ludwig Vandenhove (sp.a): Voorzitter, Kerstmis is voorbij. Dat is natuurlijk traditioneel de periode waarin niet enkel veel kalkoen wordt gegeten, maar waarin

hier ook over wordt gesproken. We hebben tijdens de kerstperiode uiteraard weer berichten gehoord over locaties waar vleeskalkoenen worden gekweekt. We hebben kennis kunnen nemen van een aantal afschuwelijke toestanden waarin die dieren moeten leven en worden gekweekt. Zo zijn er onder meer geen regels met betrekking tot de bezettingsdichtheid.

Minister, gezien uw interesse, zult u niet hebben gemist dat er, zoals traditioneel rond deze periode het geval is, weer een aantal foto's en video's zijn verspreid van de leefomstandigheden waarin die kalkoenen zich bevinden. Ze leven in hun eigen uitwerpselen, in overvolle stallen en met beschadigend pikgedrag, zodat de pikorde door zo veel op elkaar gepakte dieren wordt verstoord. De huidige toestand in de kalkoenkwekerijen is volstrekt onaanvaardbaar. Als we kijken naar de lijn van het met betrekking tot het dierenwelzijn toch vrij ambitieus Vlaams regeerakkoord, denk ik dat het belangrijk is hier iets aan te doen. Specifiek denk ik dan aan het uitvaardigen van concrete normen om de kalkoenen beter te beschermen.

We staan allemaal achter de toekomstige codex in verband met het dierenwelzijn. Ik denk dat iedereen die met dierenwelzijn is begaan hier veel van verwacht. Zult u in die codex ook aandacht besteden aan de problematiek van de kalkoenkwekerijen? Ik hoop uiteraard dat dit het geval zal zijn. Welke concrete beschermingsmaatregelen wilt u hier dan in opnemen? Zult u, bijvoorbeeld, de verplichting invoeren een langzamer groeiend ras te gebruiken? Zult u minimumnormen vastleggen voor meer ruimte voor de dieren, buitenloop en daglicht?

De voorzitter: Minister Weyts heeft het woord.

Minister Ben Weyts: De beelden die in de media zijn verschenen, zien er natuurlijk niet goed uit. Maar vergis u niet: dit is het beeld van een intensieve pluimveehouderij, die wij als consument ook mee in stand houden door producten te kopen die afkomstig zijn uit die intensieve pluimveehouderij. Maar dat betekent niet dat we zaken moeten tolereren die onaanvaardbaar zijn in functie van de dierenwelzijnswet. Als het gaat over zieke en gewonde dieren die niet worden afgezonderd of behandeld, of dieren die echt te weinig plaats hebben, dan zijn dat praktijken die verboden zijn op grond van de algemene principes vervat in de dierenwelzijnswetgeving.

Er bestaan geen specifieke oppervlakenormen voor kalkoenen, daar kom ik zo dadelijk op terug. Maar dat betekent niet dat er geen algemene principes zitten vervat in de dierenwelzijnswetgeving. Alleen schuift die wetgeving niet voor elke diersoort apart bepaalde normen naar voren.

De Inspectiedienst Dierenwelzijn en het Federaal Agentschap voor de veiligheid van de voedselketen (FAVV) voeren of voerden regelmatig controles uit op landbouwbedrijven. Bij controles in kalkoenhouderijen – die zijn ook maar beperkt in aantal, ik geloof 23 in Vlaanderen – zijn er geen overtredingen vastgesteld. Maar ik heb er wel voor gezorgd dat de inspectiediensten in hun controleplanning ook de kalkoenhouderijen bijkomend opnemen. Ik heb ook overleg gepland met de sector, om te bekijken wat we nog extra zouden kunnen doen, en welke stappen we kunnen zetten. Want het gaat hier inderdaad om een soort van vergeten dieren. Er zijn geen concrete regelgevende normen, terwijl die op Europees niveau bijvoorbeeld wel bestaan voor bepaalde konijnen, of voor kippen.

We willen in dezen een beetje een tweesporenbeleid bewandelen. We willen ten eerste met de sector samenzitten, om te kijken of we geen stappen vooruit kunnen zetten, ook al is er geen wettelijke verplichting. Is dat geen extra argument voor de sector zelf, die toch beperkt is in aantal? Kunnen we niet onderscheidender werken door ook vanuit commercieel oogpunt sterker in te zetten op dierenwelzijn?

Ten tweede is er het Europees beleid. Want de sector zegt vanzelfsprekend altijd dat alles wat wij hun extra opleggen, hun concurrentiepositie benadeelt. En dat is

waar. Als je spreekt over oppervlaktenormen, dan wil dat zeggen dat de productiviteit minder zal zijn. En dat heeft een prijs. Daarom moet je altijd werken vanuit een tweesporenbeleid.

Ik heb al gezegd dat wij met enkele Europese landen een kopgroep hebben gevormd binnen de Europese Unie, door te zeggen dat dierenwelzijn echt belangrijk is. En wij vinden ook dat de Europese Unie op dat vlak haar meerwaarde moet kunnen bewijzen. We doen dat met Nederland, Duitsland en enkele Scandinavische landen; we nemen het voortouw. En we zijn er nu wel in geslaagd om, via de Raad van de Europese Unie, een conclusie te laten aannemen, waarbij de Raad van de Europese Unie voor het eerst duidelijk positie heeft ingenomen, met een verzoek aan de Europese Commissie. Die luidt als volgt: "De Raad van de Europese Unie (...) verzoekt de Commissie te onderzoeken of er behoefte is aan nieuwe wetgeving die van toepassing is op alle in het kader van een economische activiteit gehouden diersoorten waarvoor momenteel geen specifieke wetgeving inzake dierenwelzijn bestaat, met name runderen van ten minste zes maanden oud, gefokte konijnen, pullen, honden en katten, maar ook kalkoenen, ouderdieren van vleeskuikens en leghennen, schapen, geiten en kweekvis, alsmede welke de gevolgen zijn van dergelijke nieuwe wetgeving."

Dat is dus een eerste beperkt succesje dat we hebben geboekt met onze kopgroep binnen de Europese Unie inzake dierenwelzijn. We volgen dat natuurlijk nauw op, maar dat is in globaal het tweesporenbeleid dat ik wil bewandelen. We zetten druk op de Europese ketel: we zorgen ervoor dat de normen inzake dierenwelzijn strenger worden, ook voor de vergeten dieren. En daarnaast zitten we ook met de sector zelf aan tafel, ook al is die sector klein, en is die niet vergelijkbaar met de kippensector. Zo worden er in Vlaanderen jaarlijks 3 miljoen kippen geslacht. Bij kalkoenen gaat het over duizenden geslachte dieren. Niettegenstaande plan ik wel een overleg met de sector om te bekijken welke concrete stappen wij zelf kunnen zetten op het vlak van dierenwelzijn.

De voorzitter: De heer Vandenhove heeft het woord.

Ludwig Vandenhove (sp.a): Minister, u zegt dat u een gesprek plant. Welke timing hebt u daarbij?

U maakt de link naar uw collega van Landbouw. Dat is terecht. Maar ik zou ook de link willen maken naar uw collega van Economie, dat is dezelfde collega, die heeft aangekondigd een Vlaamse Voedseltop te organiseren. Dat werd groots aangekondigd in het regeerakkoord. Ik neem aan dat in uw eerste bemerking met betrekking tot de consument, waarmee ik het eens ben, de drie elementen aan bod zullen komen. Ik heb dat ook al gezegd in de commissie Landbouw. Je kunt de consument proberen te sensibiliseren, maar op een bepaald ogenblik moet je maatregelen durven te nemen. Het is altijd de uitdaging om de gulden middenweg te vinden tussen preventie en sensibilisering. Ik neem dat op de Vlaamse Voedseltop niet alleen de kalkoenen aan bod zullen komen, maar ook alle dieren waarover sprake is en waarbij de verantwoordelijkheid voor een deel naar de consument wordt verschoven.

De voorzitter: Mevrouw Sterckx heeft het woord.

Els Sterckx (Vlaams Belang): De heer Vandenhove haalde het al aan: vleeskalkeoenen leven in erbarmelijke omstandigheden. Ze zitten met duizenden opeengepakt, met als gevolg dat fel verzwakte, creperende en gewonde dieren zich zonder degelijke verzorging in deze stallen bevinden. Dat heeft dan weer tot gevolg dat er zich tussen de kalkoenen kadavers bevinden in vergevorderde staat van ontbinding. Dat is echt onaanvaardbaar. Voor de kippen en de loopvogels is er al een wetgeving. Het welzijn van de kalkoen is hierin compleet vergeten. Nochtans worden er jaarlijks meer dan 750.000 kalkoenen gekweekt en geslacht voor consumptie. Dat is toch wel een grote groep, die men niet zomaar kan vergeten zijn.

Minister, u reageerde op de confronterende beelden met te zeggen dat dit een industriële vleesproductie is en dat het er helaas zo aan toe gaat. Maar we leven ondertussen in de 21e eeuw. De mens is geëvolueerd. We komen in opstand als we dergelijke schokkende beelden zien. We kunnen en we moeten er niet mee akkoord gaan dat het er 'helaas' zo aan toe gaat. Deze dieren kiezen er niet zelf voor om te worden vetgemest en zo terecht te komen in onze voedselketen. Het minste wat we kunnen doen, is respect hebben voor de dieren die op ons bord belanden.

Minister, u zult overleg plegen met de kalkoenkwekerijen. Hoe snel gaat dit overleg plaatsvinden zodat er een eind kan komen aan deze weerzinwekkende toestanden?

De voorzitter: Mevrouw Almaci heeft het woord.

Meyrem Almaci (Groen): GAIA heeft een petitie geopend naar aanleiding van de beelden van de dieren die aan het creperen zijn. Dit stuit mensen niet alleen tegen de borst, er zijn fundamenteel ook vragen bij te stellen.

In hoeverre is de wetgeving met betrekking tot kalkoenen op dit moment streng genoeg? Het klopt dat er wetgeving is. Er zijn een aantal regels. Maar in hoeverre is het, gezien het bijzonder hoge sterftecijfer, noodzakelijk om specifiek voor de kalkoenen verder te gaan op dat vlak?

We bespraken naar aanleiding van de beleidsnota de keurmerken. Het is een interessant instrument om de consument te sensibiliseren. Maar je zit natuurlijk met de vaststelling dat de export van vlees in ons land vijf keer groter is dan de binnenlandse consumptie. Zeker omdat het om beelden gaat van intensieve veehouderij, weet je dat een keurmerk voor onze consument een belangrijk instrument is, maar net die bedrijven hebben de bedoeling om niet zozeer de binnenlandse markt maar wel de buitenlandse markt te bevoorraden. In dat geval sussen we onszelf misschien een beetje in slaap als we zeggen dat we een keurmerk zullen invoeren en de consument sensibiliseren. Ik vind het zeer goed, minister, dat u op Europees niveau dit gesprek zult aangaan. Maar we weten dat onze landbouwdieren, al dan niet geslacht, ook naar ver buiten Europa worden uitgevoerd. We hebben onlangs nog de verdrinking gehad van heel veel schapen onderweg naar Saoedi-Arabië. Dat zijn praktijken die ook buiten Europa een impact hebben op het dierenwelzijn. De fundamentele vraag, niet alleen naar aanleiding van de top maar ook naar aanleiding van het overleg waarvan ik veronderstel dat het constant plaatsvindt met de minister van Landbouw, is hoever we met die intensieve veehouderij gaan.

Het Verenigd Koninkrijk bijvoorbeeld heeft een heel duidelijke definitie van megastallen: daar ligt het maximum aantal dieren dat in zo'n megastal mag samenhokken, een heel pak onder ons maximum. Boerenbond heeft afgelopen legislatuur ook de vraag gesteld naar een warme sanering, waarbij je niet in vijandschap, maar in samenspraak met boeren gaat kijken naar manieren om hun toekomst en een eerlijke prijs voor hun product te laten samengaan met minder druk op het milieu en minder dieren per stal. Ik denk dus dat het debat stilaan rijp is om het in dat licht te bespreken. We moeten kijken naar een mogelijk kader om het dierenwelzijn te verhogen.

Ik herinner in dat opzicht aan een eerdere vraag rond brandveiligheid, gesteld naar aanleiding van de beleidsnota. In ons huis hebben we brandmelders geïnstalleerd tijdens de kerstvakantie, net zoals heel veel anderen. Welnu, als je megastallen hebt met tienduizenden dieren en er daar geen enkel verwittigingsmechanisme is, dan sterven al die dieren bij een eventuele brand. Dat komt elk jaar verschillende keren voor. Er moeten toch mogelijkheden zijn om na te denken over een iets omvattender kader voor die intense veehouderij. Laat de top daar een aanzet toe zijn, maar laat ons ook verder denken dan enkel een keurmerk. Zo niet, dan gaan

we nooit vat krijgen op een heel groot deel van die problematiek binnen de intense veehouderij die gericht is op export.

De voorzitter: Mevrouw Rombouts heeft het woord.

Tinne Rombouts (CD&V): Ik wil mij graag even aansluiten bij deze vraag, gezien de choquerende beelden, die bij heel wat mensen toch wel vragen oproepen. Nu, ik hoop dat we als parlementsleden ook de moeite nemen om zelf een aantal bedrijven te bezoeken en te spreken met de mensen op het terrein, zodat we ter plaatse vaststellingen kunnen doen en we niet enkel conclusies hoeven te trekken uit beelden, die op een bepaalde manier getoond worden en in een bepaalde context geplaatst zijn.

Minister, ik hoor u heel duidelijk stellen dat u in overleg wilt treden, enerzijds met de sector en anderzijds met het Europese niveau. U wilt in Europa een voortrekkersrol nemen en wij zijn daar altijd medevoorstander van geweest, omdat we het debat zo nog veel meer kunnen opentrekken en omdat het zeker belangrijk is dat we het gesprek op het Europese niveau aangaan. Waar het vlees ook geconsumeerd wordt, is het gewoon belangrijk dat het dier in kwestie op een zo dier-vriendelijk mogelijke manier gehouden wordt. Vandaar vind ik dat Europese niveau ook zo belangrijk.

Als we in Vlaanderen het gesprek aangaan is het ook belangrijk om de benchmarking, de vergelijking, mee te nemen. In hoeverre hebt u daar al zicht op?

Wat het Europese niveau betreft, geeft u hier nu een positief bericht om met de Commissie een aantal zaken te bekijken. Kunt u mij ook iets meer toelichting geven over de verdere procedure? Ik weet namelijk niet goed hoe het nu verder zal verlopen op Europees niveau en wat we daarvan kunnen verwachten.

De voorzitter: Minister Weyts heeft het woord.

Minister Ben Weyts: Wat de timing betreft, proberen we nu een moment vast te leggen om een overleg te hebben met de sector.

We moeten hier natuurlijk geen debatten herhalen die in de schoot van de commissie Landbouw plaatsvinden. Ik veeg in eerste instantie voor eigen deur en neem daar mijn verantwoordelijkheid. Wat die voedseltop betreft, neem ik de vraag wel mee. Het gaat dan wel grotendeels over landbouw, maar ik kan natuurlijk vragen of er ook aandacht besteed kan worden aan dierenwelzijn. Mijns inziens kan dierenwelzijn ook een onderscheidend commercieel argument zijn voor onze sector en dat zou het ook moeten zijn.

Dat is natuurlijk het optimum dat je moet zoeken. Een keurmerk voor kalkoenen is er bij mijn weten niet. Dat bestaat wel voor kippen. Los van de intentie moeten we wel goed voor ogen houden dat we altijd het optimum zoeken. Een sector die produceert met een maximaal oog voor dierenwelzijn moet natuurlijk ook leefbaar zijn. Anders zul je de facto je import moeten organiseren vanuit landen die het veel minder nauw nemen met dierenwelzijn.

Het is altijd zoeken en proberen de sector mee te krijgen en te overtuigen van het godzijdank steeds belangrijker geworden commerciële belang van het argument van dierenwelzijn. Daarom werk ik ook rond concepten – mevrouw Almaci, als u het hebt over een keurmerk, bedoelde u dat misschien –, bijvoorbeeld een manier van beter leven voor dieren zoals dat in Nederland bestaat en ook een commercieel succes is. Daar slaagt men er wel in. Op bepaalde plaatsen hebben ze een marktaandeel van 25 procent. Daar is dierenwelzijn echt een verkoopargument. Je zegt tegen de consument dat het wat duurder, maar beter is. Vlees geproduceerd in de meest optimale omstandigheden op het vlak van dierenwelzijn is ook beter vlees.

Eieren hebben een code 0, 1, 2 of 3. Je maakt als consument ook een keuze. Gelukkig kiezen steeds meer mensen voor de code 0. Dan heb je het meest garantie op het vlak van dierenwelzijn en daaraan gekoppeld betere kwaliteit.

Dat is onze zoektocht. Soms komen de economische en de landbouwbelangen elkaar tegen. Maar daar probeer ik de sector in mee te krijgen en dat is geen eenvoudige opdracht. Het is wel het realistische plaatje dat ik wil schetsen.

De voorzitter: De heer Vandenhove heeft het woord.

Ludwig Vandenhove (sp.a): Voor mij volstaat het antwoord.

De voorzitter: De vraag om uitleg is afgehandeld.